

פתח תקוה

mynet
המקומי שלי

עסקה בזנות במשך 30 שנה; עברתי תקיפה מינית בגיל חמש והפלה בגיל 13

 [שלחו להדפסה](#)

[עכשיו חופשייה](#)

היא חוותה אלימות מינית מגיל חמש. בגיל 13 עברה הפלה, ומגיל 14 עבדה בזנות במשך 30 שנה. "אחרי כל לילה הייתי משפשפת את הגוף שלי במקלחת כל כך חזק עד שהיה יורד דם. הרגשתי צורך עז להתנקות, לקלף שכבות של עור". הסיפור הקשה של דליה (שם בדוי), הביא אותה בגיל 50 פלוס להתדפק על דלתות אגף הרווחה ולבקש דרך החוצה. היא הצליחה, וכעת מטפלת בקשישים וחולמת לעזור לנשים אחרות קורין אלבז-אלוש

בחג הפסח כולנו חוגגים את עובדת היותנו בני חורין. אך יש מי שהחופש הזה אינו מובן מאליו עבורו והוא נקנה בלא מעט ייסורים. דליה (שם בדוי) מודה שרק בעשור השישי לחייה היא יכולה לומר בפה מלא "אני חופשייה".

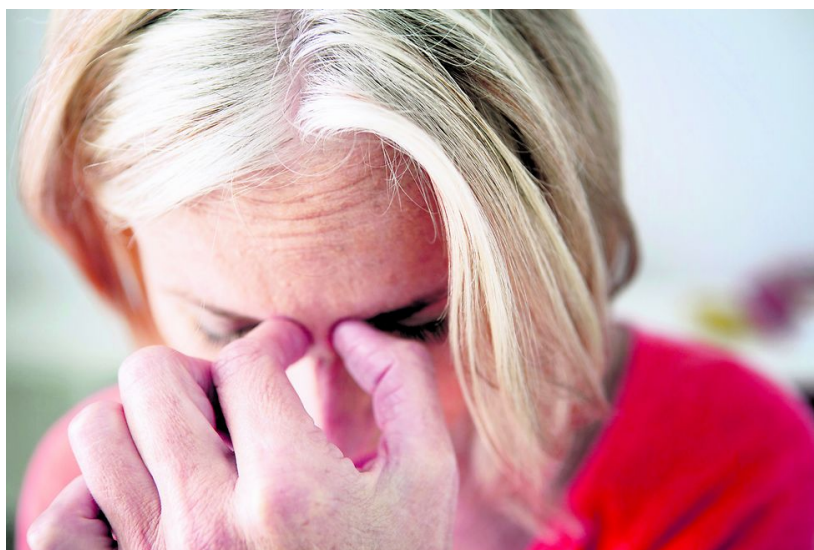
מודה שרק בעשור השישי לחייה היא יכולה לומר בפה מלא "אני חופשייה" צילום: Shutterstock

 [לחצו כאן להגדיל הטקסט](#)

אחרי שחוותה התעללות מינית בילדותה, אלימות קשה בביתה, 30 שנה שבהן עסקה בזנות בכבישים וברחובות והפכה לדלת רחוב שישנה על גדות נחלים וביערות, היא הצליחה להשתקם בעזרת טיפול ארוך וסיוע צמוד של עובדת רווחה, למצוא עבודה בטיפול בקשישים ולשכור דירה משלה. "החיים שלי היו סוערים מתחילתם, והיום אני מאושרת מהנחת ומהשקט", היא אומרת וכבר מסמנת את היעד הבא: "לעזור לבחורות צעירות לצאת ממעגל הזנות".

עוד באזור:

[מפקד הגדוד המערב "אריות הירדן": "נשים מביאות ערך מוסף"](#)
[עובר בגנים? בנה של אלופת ישראל בשחמט הפך בעצמו לשחקן מצטיין](#)
[חשד להתעללות בגן בפתח תקוה: 14 ילדים יועברו למוסדות חינוך חלופיים](#)

"אין לך מה לחפש ברחוב" (צילום: Shutterstock)

היריון בגיל 13

דליה, תושבת האזור, תחוג בקרוב 57. היא נראית צעירה מגילה, עורה מתוח וחיוך שובבי על פניה. אך ברגע שהיא מתבקשת לספר את סיפור חייה, החיוך מתחלף בדמעות והבעת הפנים השמחה משתנה כליל. "בגיל חמש, חבר של אבא שלי היה מגיע אחת לכמה זמן כדי ללמוד אתו תורה", היא משחזרת. "הוא היה מושיב אותי תוך כדי הלימוד על ברכיו, מרים לי את החצאית ונוגע בי באיבר המין. הגוף שלי היה בוער, זה כאב ושרף לי בכל חלק בגוף. אני לא יודעת אם אבא שלי שם לב או לא, אבל זה המשיך עד שהייתי בת 11. שם התחילו החיים שלי. בנקודה הזאת איבדתי את האמונה בבני אדם".

היא גדלה בעיר קטנה הרחק מהמרכז השוקק, בבית דתי, ללא אמצעים, ששררה בו אלימות קשה. "חטפתי מכות אימונת גם מההורים וגם מהאחים שלי", היא מספרת. "לא היה לי טוב בכלל והמצב הכלכלי בבית אפשר לגברים מבוגרים ממני לנצל אותי".

איך זה בא לידי ביטוי?

"בגיל צעיר מאוד הייתי מקיימת יחסי מין עם גברים תמורת דברים חומריים כמו סיגריות או ארוחת צהריים. אני זוכרת, למשל, שהיה אדם מבוגר שהיה קונה לי כל מיני דברים ובתמורה היינו שוכבים. הוא קנה אותי בדברים הכי קטנים. ממש ניצל אותי. כבר בגיל 13 נכנסתי להיריון ולא ידעתי ממי. בהתחלה רצו לקחת אותי למקום בירושלים שבו אני אלד והילד יישלח לאימוץ, אבל אני התעקשתי שלא ללדת ובאמת עברתי הפלה בגיל כזה צעיר".

דליה מתארת את נעוריה כמרד אחד גדול. "הייתי בורחת מבית ספר ומהבית לכמה ימים", היא אומרת. "היתה לי חברה חילונית בת כיתתי והיא היתה השותפה שלי למרד. הייתי לוקחת ממנה בגדים קצרים וחשופים כי לי היו בגדים של דתיים והיינו יוצאות יחד למועדונים. בבית ניסו לעשות הכל בכדי שאני לא אצא, אפילו גזרו לי את השערות אבל זה לא עזר".

נקודת המפנה שלה היתה לקראת גיל 14. "היה לנו טיול שנתי בבית הספר שמאוד חיכיתי לו", היא מספרת בדמעות. "בבוקר הטיול הגעתי עם תיק מלא בקופסאות שימורים וחטיפים, והמנהל החליט שאני לא יוצאת וממש זרק לי את התיק מהאוטובוס וביקש שארד. לקחתי את התיק שלי ובאותו יום עזבתי את כל מה שהכרתי. את הבית של ההורים שלי, את עיר הולדתי ואת בית הספר. את כל ה-40 שנים שבאו לאחר מכן אני תולה באירוע הזה".

וכך, בגיל 14, היא הגיעה לעיר במרכז הארץ ועברה להתגורר עם סבתה. "בגיל הזה אף אחד כבר לא התעניין בי", היא אומרת. "הייתי תלושה מאוד, לא שייכת לשום מקום וזה הרגע שנכנסתי גם למעגל הזנות".

איך ילדה בת 14 מחליטה לעבוד בזנות?

"באותם ימים הייתי מקיימת יחסי מין בשביל מנת פלאפל. לא היה לי כלום, ואז הבנתי שאני יכולה להתפרנס מזה ממש, וככה החלטתי לרדת לרחוב. עבדתי בכביש החוף, בוינגיט, בבית יהושע, בחוף מכמורת ותל ברוך, ומכרתי את גופי לכל מי שרק רצה. זה לא משהו שבחורים בו, זאת עבודה שמתגלגלים אליה".

לא פחדת?

"האמת שלא היה בי פחד. הייתי ישנה ביערות ובחופים לבד בלי שום הגנה. כשאני מסתכלת על החיים שלי אחורה, אני בטוחה שהיתה ויש לי השגחה עליונה כי אולי אחת למיליון היתה יכולה לעבור את מה שאני עברתי ולהישאר בחיים".

ניסו לעזור לך באותם ימים?

"בוודאי. העובדות הסוציאליות חיזרו אחרי ממש. שלחו אותי ל'מסילה', שזה מעון לנערות בסיכון. נורא רצו לעזור לי אבל אני רציתי לחיות כמו שאני רוצה. לא נתתי שיעזרו לי. הרגשתי שאני אדון לעצמי למרות שבדיעבד הייתי תלויה לגמרי בגברים".

חשבת לחזור הביתה להורים?

"בגיל 30 חזרתי הביתה. זה היה קשה ולא האריך ימים. היה לנו עץ רימון גדול בחצר. כשהייתי בורחת מאבא שלי כדי שלא יכה אותי, הוא היה תופס אותי בחצר ומרביץ לי עם הענפים של העץ. זה ממש כמו שוט, כאבים איומים. אז שחזרתי, לקחתי נפט, פיזרתי סביב העץ ופשוט הדלקתי אותו. הרגשתי שאני שורפת את טראומת הילדות שלי".

"עבדתי רק בשביל עצמי" (צילום: shutterstock)

ישנה ברחובות

בניגוד לנשים רבות במעגל הזנות, דליה אומרת כי מעולם לא השתמשה בסמים או באלכוהול. היא גם לא עבדה תחת אף סרסור מאיים. "עבדתי רק בשביל עצמי", היא אומרת. "ראיתי מסביבי נשים, חלקן גם היו חברות, שמועסקות על ידי גברים שכביכול היו שומרים עליהן והרגשתי שאני לא צריכה את זה". עם הזמן, דליה הגעה לעצמאות כלכלית, שכרה לעצמה דירה ואפילו קנתה מכונית קטנה. "האוטו הזה הציל אותי", היא אומרת. "אם הייתי נתקלת בלקוח או אפילו בחבורה של גברים שהרגשתי שמסכנים אותי, הייתי מניעה את הרכב ובורחת".

היו לקוחות שהשתמשו כלפייך באלימות?

"ידעתי לשמור על עצמי. למדתי את חוקי הרחוב מהר מאוד. ראיתי ושמעתי מסביבי על זונות שחוטפות מכות רצח מלקוחות ונאנסות באכזריות, אבל לי כנראה היה מזל גדול. אפילו כשעצרה אותי פעם המשטרה, השוטרים אמרו לי 'ילדה תחזרי הביתה' ושחררו אותי".

איך הרגשת עם עצמך באותם ימים?

"היתה לי מעין תחושת גועל בגוף. היו מגיעים לקוחות מכל הסוגים, אין פרופיל לצרכני זנות. זה ערבים ויהודים, אנשים עשירים מאוד וכאלה שאין להם כסף לאכול, אפילו חברי כנסת מגיעים לכביש. הכל מהכל. אחרי כל לילה

כזה הייתי משפשפת את הגוף שלי במקלחת כל כך חזק עד שלפעמים היה יורד לי דם. הרגשתי צורך עז להתנקות, לקלף שכבות של עור".

מה את חושבת על הצעת החוק החדשה לפיה צרכנות זנות תהיה עבירה פלילית?

"חוק כזה אולי מגיע ממחשבה על הזונות עצמן - אבל בפועל רק יפגע בהן וביכולת שלהן להתפרנס. אני כן חושבת שהזנות בישראל צריכה להיות בפיקוח. זה ימנע מקרים של ניצול, של העברת מחלות וכדומה".

במשך השנים דליה עבדה ברחוב לסירוגין. בכל פעם שהייתה במערכת יחסים רומנטית, היא היתה עוזבת את הזנות לטובת האהבה. "לא סיפרתי לבני הזוג שלי על העבר שלי, אבל כן ציינתי שעברתי חיים לא קלים".

איך התנהלת במערכות היחסים שלך?

"כמו בחיים עצמם. תמיד חשבתי שאני צריכה לספק את הגבר מבחינה מינית. הרגשתי שזה מה שיש לי להציע, את איבר המין שלי. האמנתי שזה הדבר היחיד שגברים רוצים ממני וזה גם הדבר היחיד שהם יכולים לאהוב בי. לא חשבתי שיש בי מעבר. אפילו שהיו לקוחות שהתאהבו בי, ורצו להוציא אותי מהרחוב, לא לקחתי את זה ברצינות".

בשנות ה-40 לחייה, הכירה דליה גבר מבוגר ממנה בעשרים שנה והחליטה לעזוב את המקצוע. "אהבתי אותו מאוד", היא מספרת בערגה. אלא שלאחר מספר שנים בן זוגה הלך לעולמו ושוב היא נותרה בודדה בעולם. הפעם גם בלי יכולת לכלכל את עצמה. "הפכתי לדלת רחוב", היא מספרת, "הייתי ישנה על גדות נחלים באזור ובתוך יערות, כל פעם במקום אחר, והייתי מסתדרת בדרך היחידה שידעתי, דרך גברים. היו כאלו ששילמו לי על אוכל וסיגריות בזמן הזה. כך שאת הרחוב אולי עזבתי אבל ההרגלים הישנים נותרו. בשלב הזה בחיי הבנתי שאני רוצה להשתקם".

"דפקתי על דלת אגף הרווחה, הצגתי את עצמי וביקשתי שיעזרו לי. הם לא כל כך ידעו מה לעשות איתי, כי אני לא נרקומנית וכבר לא זונה. היה קשה לשייך אותי. לבסוף הצמידו אותי לעובדת סוציאלית, שהיא המלאך השומר שלי, שפשוט שינתה לי את החיים".

לא להיות אמה

אותה עובדת סוציאלית ליוותה את דליה צעד אחר צעד ולמעשה מלווה אותה עד היום. החל מבירוקרטיה מול ביטוח לאומי דרך מציאת דירה, עזרה בצרכים בסיסיים, הקניית כלים ואפילו מציאת עבודה בגיל 50 פלוס. "הייתי מגיעה למעסיקים והם היו מבקשים קורות חיים", מספרת דליה. "הייתי מסבירה שחיים יש אבל קורות אין. זה תהליך מאוד קשה נפשית אבל שווה את זה לגמרי".

תחילה מצאה דליה עבודה בחנות למוצרי תינוקות. "נפגשתי מדי יום עם אימהות צעירות ונלהבות והייתי כל כך מתרגשת בשבילן, מכל הלב. לא היה לי זיק של קנאה או פספוס, על כך שאני לעולם לא הפכתי לאמא".

לא היה אף שלב בחייך שבו רצית להקים משפחה?

"זאת לא תשובה מקובלת, אבל לא. לא רציתי להיות אמה. פחדתי שתיוולד לי בת שתצטרך לעבור את החיים שעברתי, שתחווה ניצול מיני ושתגיע לעולם שכזה. מעבר לכך, כשהשתקמתי כבר הייתי בגיל אחר, כבר לא חושבים בו על אימהות".

כיום דליה עובדת בטיפול בקשישים סיעודיים, היא מתגוררת בדירת חדר אותה היא שוכרת, יש לה חיי חברה פעילים מאוד וניכר כי היא מאושרת בחלקה. "היום אני אדון לעצמי ואני לא תלויה בחסדיו של אף אחד. זה אושר שאין לו מחיר. אין לי רגע אחד אפילו שאני חושבת לחזור לחיים ההם. אני חולמת לעזור לנשים שנמצאות במצב שבו הייתי. אני רוצה להעביר להן את המסר שאין להן מה לחפש ברחוב, שיש להן הרבה מה להציע - ושהן שוות יותר ממה שהן חושבות".

לפני כשנתיים, ביקשה עובדת הרווחה שסייעה לדליה כי תבחר שיר, ותחבר לו מחדש תמליל משלה, בהתאם למה שחווותה בחייה. היא בחרה את "אני חיה לי מיום ליום" (המילים המקוריות של חנוך לוין). זה קטע קצר מהשיר של דליה:

**יום אחד לפני 3 שנים הושטה לי יד,
לקחתי כמו גדולה,
למדתי לומר מה אני רוצה, ומה אני צריכה.
זה לא היה פשוט כפי שזה נשמע,
עברתי תהפוכות אבל גדלתי בנשמה.
יש לי כל כך הרבה לתת ולספר על "הילדה העזובה" שהייתי,
ולמדתי מכל חיי, עברתי כברת דרך כל כך גדולה בתקופה יחסית קצרה.
אני לא כל כך יפה, ולא בת שש עשרה
אבל יודעת הרבה על העולם הזה.**

חזרה